

CHRISTIE RIDGWAY

meeletu

2. RAAMAT

Christie Ridgway
Make Me Lose Control
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Christie Ridgway
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M09299915
ISBN 978-9949-25-809-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee.

*Minu venna Matti,
parima pereinimese mälestuseks.*

Kallis lugeja!

On taas aeg külastada Blue Arrow Lake'i, mida ümbritsevad mäed, männid ja päikesepaiste! See Los Angelesest veidi eemal mägedes asuv kuurortlinnake on LA elanike jaoks populaarne koht, kus mäestikuelu nautida. Kohalikud, kes elavad siin aastaringi, peavad end maailma kõige õnnelikumateks inimesteks, ehkki neil on tihti tegemist mujalt tulnud külalis-
tega.

Walkerite mägiklanni liige Shay Walker on enamasti oma eluga rahul... välja arvatud kord aastas, kui tal on sünnipäev. See päev ei meeldi talle. Et oma muresid unustada, andub ta seekord seksikale võõrale. Ent kui ühel päeval ilmub mees tema uksele... hmm – Shay õpetab nimelt mehele kuuluvas järveäärses majas temast võõrandunud teismelist tütar –, saab naine aru, et tema elu muutub veelgi keerulisemaks. Jace Jenningsil on probleemne tütar ja nüüd tuleb tal lisaks sellele arvestada ka tüdruku seksika koduõpetajaga. Jace ei pea end pereinimeseks, ent avastab siiski, et tal on varjatud andeid!

Selle loo kangelased saavad teada, et armastuseks on vaja avatud südant. Nad hakkavad vastu, mässavad, teesklevad, et ei

taipa, kui hästi nad kokku sobivad, ja mulle meeldis väga kirjutada nende teekonnast paariks... ja seejärel perekonnaks saamisest. Astuge pardale, lõõgastuge ja nautige sõitu. Sihtkoht... romantika!

Christine Ridgeway

Elu ilma armastuseta on nagu aasta ilma suveta.

– ROOTSI VANASÕNA

Esimene peatükk

Shay Walker vaatas, kuidas umbes kahekümneaastane mees pani tema ette lakitud puidust baariletile papist klaasialuse. Mehe pikad päikesest pleekinud juuksed olid hooletult õlgadel, nagu tüüpidel, kes talvel sõidavad lähedal asuvates mägedes lumelauda ja suvel kanuuga sügavatel järvedel. „Mida ma võiksin sulle pakkuda?” küsis mees.

„Mingit muud kuupäeva?” pomises Shay, pannes koti baarileti alla kinnitatud konksu külge rippuma. Väike nahkkott riivas ta põlvi, mis jäid uue suvekleidi alt paljaks. Ehkki oli mai lõpp, võisid õhtud Lõuna-California mägedes jahedad olla, aga Shay oli ikkagi valinud õhukese lillalise kleidi. Sel polnud varrukaid ja alläär oli ebasümmeetriline – eest peaaegu mini ja tagant ulatus poolde sääرده. Sel oli ka piisavalt sügav dekoltee, mis oma tagasihoidlikkusest hoolimata paistis baarmeni huvitavat.

„Mis asja?” küsis mees ja tema pilk liikus aeglaselt Shay rinna näole. „Ma vist ei tea sellist jooki.”

„Ma tegin nalja,” vastas naine. „Näiteks martiini? Vodka. Puhtalt.” Ehkki tavaliselt eelistas ta valget veini, täna aga vajas midagi kangemat.

Sünnipäevad ei mõjunud talle just hästi.

Lumelaudurist baarmen tõi talle kiiresti soovitud joogi ja vaatas siis, kuidas Shay selle kätte võttis ja maitses. Jääkillud sulasid

keelel ja alkohol tegi kurgu meeldivalt soojaks. Olgu, mõtles ta järgmist lonksu võttes. Võib-olla ei olegi see päev seekord väga jube.

„Oled sa üksi?” küsis baarmen.

„Hetkel olen. Ootan sõbrannat.” Shay vaatas klaasist alkoholi-riiulite kohale kinnitatud telerit ja teeskles huvi uudiste vastu.

Ta ei teadnud, kas lumelaudur oleks sellele vihjele reageerinud, sest samal hetkel astus leti juurde ettekandja ja vuristas ette pika tellimuse, mis nõudis mehe tähelepanu ning Shay ei pidanud enam teeskleva huvi reporteri vastu, kes võitles tuhandete meetrite kaugusele allapoole jääva linna teeaugu parandamise eest.

Shay vaatas ringi, silmitsedes ka sealsamas asuvat söögisaali. Puit, põdrasarvedest lühter, kollakas valgustus. Inimesed kandisid eri stiilis riideid alates teksadest lõpetades siidkleitidega. Söömine Deerpointi võõrastemaja grillbaaris oli olnud tema ammuse sõbranna Melinda mõte. Melinda oli hiljuti kolinud sellest mõne kilomeetri kaugusele ja kuulnud sealse toidu kohta kiidusõnu.

Kuna see koht asus Shay praegusest kodust Blue Arrow Lake'is rohkem kui paarikümne kilomeetri käänulise mägittee kaugusel, oli ta otsustanud broneerida ühe võõrastemaja kuuest toast juhuks, kui sünnipäev toob kaasa mõningase alkoholiga liialdamise. Mõeldes võtmele, mis tal oli juba käekotis, võttis Shay tubli lonksu. Pole mõtet mõnusat surinatunnet edasi lükata.

See oli tunduvalt parem sellest, mida ta muidu oleks täna teinud – istunud üksinda suures järveäärses villas. See kõlas küll haledalt ja vinguvalt. Ent see polnud *tema* villa – tema elas alati tagasihoidlikumalt – ja maja oli liiga tühi ilma teismeliseta, kelle eest Shay pidi suve lõpuni hoolitsema. Ta oli olnud viimased kolm kuud koduõpetaja tüdrukule, kes värvis oma juuksed tintmustaks, kandis ainult tumedaid vormituid rõivaid ja käis ringi,

meenutades tuhandeaastast vaevatud vampiiri. See aeg oli olnud huvitav.

Ent teismelisel olid täna muud plaanid. Näidates välja harukordset innukust, oli tüdruk läinud kauaoodatud animafilmi Hollywoodi esilinastusele koos Shay õe, õe väikese poja ja kihlatuga. Nad pidid ööseks linna jääma.

Nii et kui Melinda helistas ja pakkus, et nad võiksid kokku saada, oli Shay nõus.

Baarmen kõndis mööda, vaatas tema klaasi ja Shay noogutas. *Jah, ma võtaks veel.* Ta tahtis sooja ja tunda end mõnusamalt.

Sünnipäevad olid alati talle kirstunaelaks olnud, aga mitte sellepärast, et aastad aina kogunesid, vaid seetõttu, et see tuletas talle meelde tema päritolu. Ta ei olnud Walker – vähemalt mitte vere kaudu. Kui rahamured löid Dell ja Lorna Walkeri abiellu mõra, oli Dell läinud tööle ühte Lõuna-Ameerika kaevandusse. Lorna armusuhe mägikuurordi ühe jõuka külalisega oli lõppenud, kui naine avastas, et ootab last. Varsti pärast Shay sündi tuli Lorna abikaasa Ühendriikidesse tagasi, leppis naisega ära ja võttis Shay oma perekonda vastu, nagu oleks tegemist lihase lapsega. Kusagil olid selle tõestuseks olemas adopteerimisdokumendid.

Siiski tundis Shay end pereringis alati kõrvalseisjana, ehkki vanem vend Brett ja vanemad õed Mackenzie ja Poppy ei olnud kunagi mõista andnud, et ta on neile ainult poolõde.

Shay võttis järjekordse martiiniklaasi kätte ja jõi. Võib-olla oli kurk tundetuks muutunud, sest kõrvetus oli kadunud. Ta peaks need adopteerimisdokumendid üles otsima! Ära raamima ja seinale riputama, tuletamaks iga päev meelde, et ta on Walker. Vähe-malt juriidiliselt.

Kui tema vanemad surid, ei leidnud ta dokumente üles. Võib-olla Brett teab, kust otsida, mõtles Shay ja otsis käekotist telefoni. Kui vend ei vastanud, saatis ta sõnumi, taibates, et sõrmed on tillukesel klaviatuuril küllaltki kohmakad.

Veel üks lonks alkoholi ja see mure taandus.

Ta oli jõudnud teise martiini peaaegu lõpuni juua, kui telefon käes pirisema hakkas. Ekraanil oli Meli nimi.

„Kus sa oled?” küsis Shay. „Mul on sünnipäev ja ma olen üksi.”

„Su sünnipäev on homme,” tähendas Melinda.

„Ah jaa.” Shay oli tervelt päev varem pahuraks muutunud. Aga sellest pole midagi, otsustas ta siis, kallutades pea kuklasse, et viimased tilgad suhu kummutada, sest pahurust jätkus tal pikemaks ajaks. Kuna kõik õed ja vend ei saanud homme torti ja jäätist sööma tulla, mis oli nende tavapärane traditsioon, oli pidu edasi lükatud.

Vaene Shay. Vaene Shay, kes polnud tegelikult Walker.

„Mhmmh,” ütles ta Melindale, andes lumelaudurist baarmenile märku jooki juurde kallata. „Tule eluga siia. Ma joon martiinisiid ja muutun aina mornimaks.”

„Jajaa...”

„Eiii.” Shay raputas pead, aga jättis kohe järele, sest pea hakkas ringi käima. Millal ta viimati sõi?

„Anna andeks, aga...”

„See oli sinu mõte, Mel. Mul on vaja mitteeitajat, morn... äramornistajat!” Lõpuks õnnestus tal väljamõeldud sõna võidukalt välja pahvatada.

Baarmen pani talle ette uue klaasi. Shay osutas vaba käega tema peale. „Sa vist tuiskad ikka päris tõsiselt,” ütles ta, andes mõista, et on mehe taiplikkuse eest tänulik. „Ja sa ei viba kunagi, eks?”

„Kas sa räägid minuga?” küsis Melinda telefonis.

„Ei.” Arvatavasti ei saanud sõbranna lumelauaslangist rohkem aru kui tema ise, aga see Shayd täna ei takistanud. „See oli lumelaudurist baarmen.”

„Oh, kullake.” Melinda ohkas. „Sa oled purjus ja üksinda baaris, kuhu ma tulla ei saa.”